

ВЕЧНА БРУКА

Узех перо да напишем коју,
не о рату, мегдану ил' боју,
већ о тешкој рани што ме боли,
убијених у основној школи.

Право зборим, немам шта да лажем,
'вако мислим, па 'вако и кажем,
можда неко са мном се не слаже,
ал' кад пишем, душа ми не лаже.

Тражим риме да излијем муку,
српског рода ову вечну бруку,
те се молим моме славском свецу,
да у вечност отпратимо децу.

Да памтимо те недужне жртве,
измучене, кржаве и мртве,
и то 'вако, наглашавам свима,
са највећим људским почастима.

Верујте да ово лако није,
да се на лист папира излије,
свежа рана бола и срамоте,
мученика, просветне голготе.

Ето, прво поручујем Богу,
другачије, мислим да не могу.
Слушај, Боже, и прати ме сада,
читај слова кукњаве и јада.

И, баш сада, докле танким пером
пишем песму, Исусовом мером,
и поредим лудорије неке
с историјом прошлости далеке.

Видим дечја тела како леже
у даљини, док некуда беже
тихи шапат небеских анђела,
који рају носе њина тела.

Док им усне доз'ваше кржаве,
Христа Бога са престола славе,
неко маму, сестрицу, ил' брата,
ко и неко: „Помози ми, тата“.

Написао доста сам песама,
пуних туге која срце слама,
али перо највише расплете
стих када је убијено дете.

То и срце највише заболи.
Нек се Господ сада за њих моли.
Кривим врага, слугу ко убицу,
ал' највише кудим данашњицу.

Знају главе и женске и мушке,
да, иако су некада пушке,
окачене висиле о клину,
не смедоше деца да их скину.

То се звало кућно васпитање,
у то прошло, ал' скорије стање,
но сад децу ђаво васпитава,
откад њина задобише права.

Богдан Пантовић
3. 5. 2024.